

INDRUKKEN VAN DEN HOOFDREDACTEUR LEVENSBESCHRIJVINGEN

IN HET MOOIE BOEKJE „LETTRES ET PENSÉES“ van Gaston Frommel — zoo schreef onlangs Ds Molenaar — treft het mij telkens, bij het doorlezen van deze herderlijke brieven, hoe Frommel hen, aan wie hij zijn brieven schreef als antwoord op hun vragen, aanraadt: „goede levensbeschrijvingen te lezen, als een der beste middelen tot versterking en opbouw van het geestelijk leven.“ Onder een brief komt als naschrift voor: „Ga toch voort met het lezen van Christelijke biografieën. Zij zullen u, beter dan eenige andere lectuur, inleiden in het apostolisch evangelie.“ Aan een jongen man schreef hij een troostbrief, waaraan hij aan het slot de woorden toevoegt: „Lees eens eenige levensbeschrijvingen om uw geloof te onderhouden.“ Ds Molenaar wijst dan op een onlangs verschenen zeer goede, korte levensbeschrijving van George Müller. En ook op het mooie boekje „Een schijnend licht“ van Renée de Benoit. ☒

Het is geheel in de lijn der Schrift, goede levensbeschrijvingen te lezen. De Bijbel geeft ons gelukkig niet alleen leer, maar ook beschrijvingen van het leven van mannen en vrouwen, die heldendaden des geloofs hebben verricht en die door het voorbeeld ons opwekken tot navolging.

Natuurlijk is er een verschil tusschen de levensbeschrijvingen, die Gods Woord ons geeft, of die we ontvingen van de beste niet-geïnspireerde schrijvers of schrijfsters. De Bijbel deelt ons niet alleen het goede, maar open en rond ook het kwade mede van de helden, die hij teekent. Dit kan niemand nadoen. Zonder ingeving is het ook zeer gevaarlijk, het verkeerde van iemand aan te wijzen, omdat wij de drijfveeren niet kennen. Maar daarom juist is het van zooveel waarde, als allerlei personen voor onze aandacht worden gesteld in hun geloof en liefde. Ze belichamen dan voor ons allerlei waarheden, die we anders niet zoo goed zouden verstaan. Ze doen Gods gedachten voor ons leven. Ze sporen ons aan tot het doen van het goede. Ze hebben invloed op onze toewijding. Ze trekken ons omhoog!

Mr TH. HEEMSKERK †

AN HET STERVEN VAN DEN BIJNA 80-JARIGEN oud-Minister Heemskerk blijft voor „Timotheüs“ een wel treffende herinnering verbonden. Op een verzoek toch van onzen bijzonderen medewerker had Mr Heemskerk zich, na aanvankelijke afwijzing, bereid verklaard tot een vraaggesprek. Den dag vóór het vertrek van Z. Exc. naar Bazel, ontving onze medewerker een brief, waaruit wij hiernevens enkele regelen afdrukken.

Door een samenloop van omstandigheden moest onze medewerker den oud-Minister meedeelen, dat hij door uitstedeheid belet was, op het aangegeven uur in de Kamer te komen. Hij belde Mr Heemskerk op en sprak er zijn groote teleurstelling over uit, dat het nu zoo liep. En vroeg, wanneer Z. Exc. weer terug zou zijn.

„O m'n beste meneer, dat wordt wel September! Maar 't is heelemaal niet erg hoor! Ik neem het u heelemaal niet kwalijk en we blijven de beste vrienden!“

Dit waren de laatste woorden, die ik van den (uiterlijk) altijd even zonnigen Staatsman gehoord heb. Den volgende dag ging hij op reis naar Bazel. Maar te Utrecht riep God hem een „tot hertoe en niet verder toe;“ een plotselinge ongesteldheid maakte onmiddellijke opneming in het Diaconessenhuis noodig en na korten tijd was de levensdraad van den grijzen oud-Minister afgesneden.

Het is wel een droevig einde, dat de zoozeer begerde rust in milder klimaat onnoodig gemaakt heeft. Den 20sten Juli a.s. zou de oud-Minister den leeftijd der zeer sterken bereikt hebben, en weinig deed vermoeden,

450

*at it met
veel blifft vander en de interview
It che dit ad my niet, en de ben
verruimen, ge wilt in de my hand,
Judy, g riet te geen een deen beken
Wilt ff my en geenne my een spaken,
de ja dit allen kunnen mogen klydy
attas en 11/12 een in het Gebou en R
Trouw Kamer alle u blif te niet, che
dit en interview want
Een, gaten Under
Heemskerk*

dat zóó spoedig de betrekkelijkheid van dat „zeer sterk“ zou blijken. Hoe ontroeren ons nu die woorden in Mr Heemskerk's brief: „zoo niets in den weg komt!“

Een welbestede en rijkgezegd leven heeft de Almachtige, die geen rekenschap geeft van zijn daden, afgesloten. In zijn Amsterdamschen tijd en in zijn Ministerieelen tijd heeft Mr Heemskerk bewezen, man van ongerepte beginselen te zijn, wiens levensernst schuil ging achter een aangeboren opgewektheid, welke door fijne geestigheid werd geadeld. Maar hij was ook een geharnast strijder, die menigmaal en in onderscheiden positie getoond heeft, op het terrein der staatkunde in het algemeen en dat der justitie in 't bijzonder, man van groote bekwaamheid en scherpzinnigheid te zijn.

In het leven van zijn in staatkundig en kerkelijk opzicht verwanten kring zal men den immer hoffelijken oud-Minister met weemoed nastaren. Want God had hem de benijdenswaardige gave toebedeeld, om hoogst belangrijke, principiële levensvragen te zien onder het licht van een in het Godsbestuur rotsvast vertrouwend geest. Daarom ook mogen wij vertrouwen, dat op de levensvraag in zijn zieleven, dat den strijd veel meer gekend heeft dan men van dezen opgewekten jurist zou vermoed hebben, het levensantwoord is gegeven, het antwoord, dat hem thans den toegang ontsloten heeft tot de zalen der eeuwige rust, waar de Koning zijn trouwe dienaren wacht en hen wonen doet in Zijn heerlijkheid.

v. D. M.